

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe. P

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Budyschin

20. dezembra 1925

Bauzen

Gziščę a naklad Smolerjez knihicziščęrnje a kniharnje łap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadza łóđu łobotu a plačzi bęrtlęinje 78 łotųų pjenjełow.

4. njeđžela adwenta.

Lišt na Filippijskich 4, 4—7.

Runje řo domoj wróczich. Mjes druhim bęch pola stareje maczerki. Namatach ju řa blidom ředžo. Piřasche lišt. Ğewak je řyn ř daloka łóđe hodny řo domoj ř maczeri wróczik, ale lęka je řadželany. Tuž piřasche macz jemu do zušby lišt. Kelto řrudobny, ale teđ pořylńjenja piřinjeke do domu a wutrobny husto jeniczi lišt. Drje na 140 łrócz řym ja we wójnje lišty ře řmjertńymy powjeszczemy do domow nořyl. Kelto cźlowjeskeho horja tute lišty w řebi wopřihjachu. Lišt řamóže bęcz řylna móz natwarjenja, pohonjenja, napominańja, řwjeřelenja, řmęrowańja.

Teđ našy tekst je ř jeneho lišta wřaty. Tutón lišt je jara starý. Wón njeje piřany w řerbřkim kraju, ale w dalokej zušbye. Bęsche w lęcze 63 po Ğhryřtuřowym narodže. Do męřta řilippi w rańřim kraju w Mazedonřkej bę lišt dóřřchoł. Šhto bę to wořebite? Džeń wote dnja bu tam něłotry lišt wotedaty, ale řadny řaž tutón. Ğžohodla? Wobnydlerřstwo bę póhanřke, ale w řilippi bę teđ řřehščijanřka wořada. řa njewęm, řak wulka bę. Něłotre mjena ř njeje pař řu nam řnate. Tam bę tamny jařnik, wo łotrymž řo w japořhtokřkich řkuckach 16 powęda. Tam bę teđ Ğndia, łotrejež Ğnjes wutrobu wotewri. A tuta řřehščijanřka wořada bę lišt dořtała. Bę to wjeřele! Po řhwili bę řo powęšč wo tutym liščę po řnyłym męřče rossčęřika. Róždny, řiž bę řřehščijan, džęło ř ruki połóži. Wřhitzy řhwatachu do tamneho domu, w łotrymž řwoje Bože řkuzbny wotdzeržowachu. Wořada řo řřromadžuje. Muž piřhi mužu řteji. Dženřa řu rumnoszczę

piřhemate řa telko łudži, piřchetož wjele zušnyh hořci je řo ř wořadńymy řeřchło. Róždny čže řłnsčęcz a řhonicz, řchto we tamńym liščę řteji. Ğud piřni dom. Drusy w durjach řteja a wontach piřhed durjemi. Přędku na trochu pownyřchńym męřče, řo by jich łóždny widžęcz mořł, řu wořadni wotdzerjo. Mjes nimi je jedny, łotrehož derje řnaja. Něłdy je w řilippi mjes nimi řiwny był, ale w pořledńim czařu bę řawoła na jeho miřijonřkich puczach piřchewodžowal. Ğpařrodit je jeho mjeno. Wón je lišt piřinjeł. Š wotkal? Š wulkeho řřęžorřkeho męřta Ğoma. Šhto je jón piřak a jemu na wořadu w řilippi piřchepodał? ředny jatny. Dolho řižo je w Ğomje jatny. Ğžehodla? Węry dla. Šswojeho řřehščijanřkeho přędowańja dla. Ğjewinowaty řwojeho Šbóžnika dla wón czerpi. Šhto je tutón jatny? řawoł, řesuřowy wulki japořhtok. Wón bę řakožę řilippiřteje řřehščijanřteje wořadny. Wón bę jeje wulki wuczeř, jeje najřwęrnřřchi wotdzeř, jeje řastarač a najľuboszcziwřřchi piřchęczel, jeje pařnyř a nan a wótz. Raž džęczli lišt řwęrneho nana abo modlerřteje maczerje ř wulkej nutrnoszczę cžitaja a piřchęzo řařo cžitaja, wořebje hdyž je piřany w duchu węry a modlitwy na řmjertńym łóžu, řař tu łóđe řłowo wutrobu pořłucharjow jima a řľuboko řapřchimuje. Šswjata cziřčina řnježi. Wóczka řo řwęcza. Šnyly wjeřela a džaka piřchęcziwu Bođu a jeho řwęrnęmu jatęmu wotrocžkej řo w něłotrym wóczku řybola. Wřhitko mjełci, jenož cžitac cžita a wutrobny wótzje řłapaja. Něłk je lišt ni-male dočžitany. Ma jenož w našim nowym řestamęczę řchtyri řtawy. ře łrótki. Na łónzu pař cžitac řhwilku pořařtanje. Pohlady do řřromadžiřny, řaž by čżył prařicž: Něłk pořłuchajcže! Ğjeshubcže řaneho řłowa! Wotewřcže wutro-

by ščerofo! Do nich šapifajcže wascheho šwěrneho wučerja pošlednje šłowa na waš! Bóh wě, hacž hdy wjazny k nam rěcži. A woni pošluchaja, kóžde šłowo šakhowaja, šylny wješela w Knjesu pšakaja. Bohu šo džakujaja, šo je jich wutorhnyš i pošanskeje czěmnošcže a pšchěšadžiš do šwojeho kraleštwu hnadny a wěry a šbóžnošcže!

Tak bē něhdy. A dženkša? Lišt dōndže do twojeho domu kóždu šobotu abo njedželu. Njeje našče lube „Pomhaj Bóh“ wažny lišt ša našch šerbski ewangelški lud? Natwaricž naš čže, pšched šym šakhowacž, we wěrje šdžeržecž, w špntowanjach pošylnicž naš čže. Šdže je w našchim ludu nutrna, džakna wošada, kiž w Šilippi bē? A dženkša ša 4. advent nam tutón šerbski lišt pošticžja tamne šłowa i jaštwu w Romje, na kotrychž šu šo pšched nimale 19 lěštotkami w Šilippi přenišchescžijenjo tak jara šradowali. Ša naš čžedža tute šłowa hišcže móžnišče bncž, dnyli něhdy, pšchetož k nam žadny jatny i Roma wjazny njerěcži, ale japošchtol a martraš wěry, kiž je se šwojej krowju to hamješ pišak pod šwoje šwědcženje. Šchto pak pišče našchemu šerbskemu ludu jako pšchihot ša šwjatu hodownicžku?

„Wješelcže šo! A šašo praju ja: Wješelcže šo!“ — Je móžno, šo na pucžu do krowneje šmjerče japošchtol takle prošny a napomina? Šnaty štawišnaš Jan Šherr ras we šwojich knihach pišče: „Čłowještwo bē wšchědnje w lutym wješelu žiwe, doniž šchescžijanštwo šwoju čžornu pšachtu želenja a šrudobny na nje položite njeje.“ Tutón muž nje-wěry to šbožo a wješelo a krašnošcž šchescžijanškeje wěry šnaš njeje. Wěšo, to wješelo šwěta šchescžijan nješnaje, hdyž šo jenož je a pije, rejwje a hraje a čželo we šwojich žadošcžach šo paže, ale tohodla wón tola šrudny njeje. Pohladajcže tola do našchich šerbskich špěwarškich a do biblije! Tu šaklincži drje někotry hłóž žarowanja, někotre šdnyšjenje pod šchizom, někotry pošutny psalm, ale njewuflancžja wone ščoncžnje tola do ščrlušchow we wnyšchim šhórje pošnych šbóžneho wješela a džakowanja? Wješelcže šo, ale „wješelcže šo we Knjesu!“ Prawe wješele je jenož tam, hdyž je Knjes i nami. Šdnž pšchewinjesh ške, hdyž pomož i wnyšoka šacžuwajš, hdyž mašch Boha na šwojej štronje, hdyž šy i nim pšches Khrjšta wujednany, to je najšbóžnišče, šnutškwone wješele. Šdžež šo Bože šłowo šazpiwa a hani, Bože kašnje pšchestu-puja, žadošcžam čžela šo šluži, tam je škaženje ša čželo a dušchu, ale niž wješele. „Wascha měrnošcž budž šnajomna wšchitkim ludžom!“ Tu my trjebamy runje nětk do hód. Kelko nje-měra je w domach, kiž, kaž mróčžele ščónzo, tak hušto wšcho šdobne, prawe wješele nam šacžěmni. „Tón Knjes je bliško!“ Tak šwonja nětk šwony. Tak špěwaja džěcži. Tak přěduja přědarjo: Knjes je bliško! Wón šteji pšched durjemi a kšapa. Wón dže wot domu k domu a pyta našče dušče. Wón je bliško štajnje nam, ale runje nětk dwóžny jara. — Tuž nještarajcže šo wo nicžo! To je lohko prajene, ale čžezko dokonjane. Njeje štaranje, kaž našch čžěmny pšchewodžer pšches žiwjenje. Štarocž pšchi koležny džěšcžja šedži, hdyž štaršchej šo prašchatej: Budžemoj je wocžahnyčž? Wona dže i nami do džěla a šnda i nami ša blidom. Wona šteji pšchi rowje, hdyž najlubšcheho pšchězela pohrjebajš a štupa i wbohimi šyrotkami do wošyrocženeho domu. Tež lěška, hdyž šo hodowne šchtomny w žyrkwojach a w domach šakwěcžecž budžejaja, budže štarocž tnyšicž wutrobny w druhich domach. Čžak je čžezki. We wjele domach je nan bjes džěla. To budža šrudne hodny ša někotry dom, a tola niž tam, hdyž je móž wěry šylnišča, dnyli štarocžje. „Nještarajcže šo wo nicžo.“ Njeje Bóh wjazny žiwy? Šcže wy wbohe šyrotny wascheho nješješeho Wótza? Prošcže, modlcže šo, džakujcže šo! Dowěrcže šo Bohu!

Wšchitke wasche štarocžje čžibncže na njeho! Kědko hdy je žadny čžłowjek tak bitny a pšchescžěhany byš, telko nušny a čžer-pjenjom šhonik, kaž Pawol, ale je hdy wěru šhubik na Božu pomož a nadžiju k njemu? Wnyšak je: „Je Bóh ša naš, šchto móže pšchecžiwu nam bncž?“ Tež w najšhóršchich štokach žiwjenja ma mēr Boži we wutrobje. Tuž naš napomina: Mēr Boži, kotryž je wnyšchšchi, dnyli wšchitkón rošom, wobarnuj wasche wutrobny a myšle w Khrjštušku Ješuku! Š tutym šchpru-chom ščoncžja přědarjo šwoje přědowanje na klěžny. Mēr, tež šwonkowny mēr je dar Boži. Kaš šmy we wulkim krejpschelecžu šebi po měrje žadali! Ale Khrjštuš je pošol mēra šo dušchu. „Mēr na šemi!“ tak jandželjo pšchi jeho narodže špěwaja. „Mēr budž i wami!“ tak i rowa štanjeny šwojich wučžobnikow štrowi. Wón je pošol mēra. Šdžež wón njeje, njeje tež žaneho mēra. Našcha dušcha je njeměrna, doniž pšches Khrjšta mēr w Bošny namakala njeje. —

4. advent dženkša. Šdnž šwony šašo šwonja, je čžicha šwjata Boža nóz. Knježe Božo, wobradž nam a našchemu šerbskemu ludu hnadypokne hodny!

A tola žobnowane hody.

(Poštracžowanje.)

Bē to něšchto njedžel pošdžišcho. Gonšukowi towaršchojo bēchu hodny tu tak wulžny wažnu a roššudnu krocžel ščiniš: buchhu šchescžijenjo. Tola jich wješelenje njebē pošne; šrudni šebi mjes šobu powjedachu: „Gonšuk je wšchu šhrobłocž šhubik!“

A po wšchem šdacžu to tež tak bē. Jeho nan čžnyšče, šo by na dnju šwěrowanja ducham přjedownikow woprowaš; tuž čžnyšče nětk hižo wjedžecž, kaš Gonšuk k wěžny šteji a žadašče šebi, šo by kiješchki ke kažženju šapališ. Gonšuk šo šapowě, a nan jeho nabi — — a Gonšuk šo podwoli. „Gonšuk budže šo na wěrowanškim dnju ducham modlicž; štaršchej jeho šarajetaj, nječžini-li to!“ Tole bē pšchezo kónž rošmok-wjenow, kotrež šo mjes towaršchemi i Gonšukom šaběrachu.

Bē to wječžor do wěrowanja. Tu pšchindže Gonšuk hišcže ras k nam. Bē šrudny jako by dužny k wotprawjenju byš, jako by wšcho wješele w nim wotemrěko. Došho šedžesche žy-le čžichi pšchi šwojim bratru Limangu. Ščoncžnje prošcheshche wo někotre róže.

„Róže?“ šo woprašchachmy.

„Šaj! A jutššchemu! Bych rad někotre róže i twojeje šahrody mēš, šo to njeby jutšje tak proššdne w našchim domje byš!“

By hoke šłowo byš, bychmy-li šo jeho prašcheli, hacž šo wješeli; bē tola na žylym hólžu — a to wón tola hišcže bē, njech bē našajtra tež hižo mlody mandželški! — widžecž, kaš jara jeho šrudoba tnyšcheshche. Wón dnyrbjesche šapřecž; nan džě jo kašasche! A jutšje pšchiwjedžechu jemu hólžu, kotruž njebē hišcže ženje wohladaš, kotruž hidžesche, dokelž ju jemu štaršchej pšchinušowajšchataj a dokelž dnyrbjesche šo jeje dla k ducham modlicž. Šo by tola mohš tutomu hrožazemu a hrošnemu dnjej wučžeknyčž!

„Gonšuko!“

Wulkej, čžornej wocži pohladajšchetej pošnej šrudobny na naš. „Gonšuko! Nimašch wjazny šylnošcže došcž, šwoju wěru wušnawacž?“

„Mój nan...!“ Ow, kaš štyška pošne jeho pohladnjenje; wono nam pošasa jeho bojošcž, jeho njemóz, jeho šłabošcž a jeho ból. —

* * *

Našajtra. Šědma bē ščónzo pšches hory k nam pohladašo.

šawoni hižo gong abo mošasna klapawa. Njekechu czerwjene nošndlo prjecz, šlělachu, praskachu. Wo wšy nošachu blida a ławki hromadu. Dwaj małaj hólzaj bětlowašchtaj ło s wulkim blidom. Niczo hebi njemyšło, ło woprašach: „Hólzaj, sa łoho ło to takle prózujetaj?“

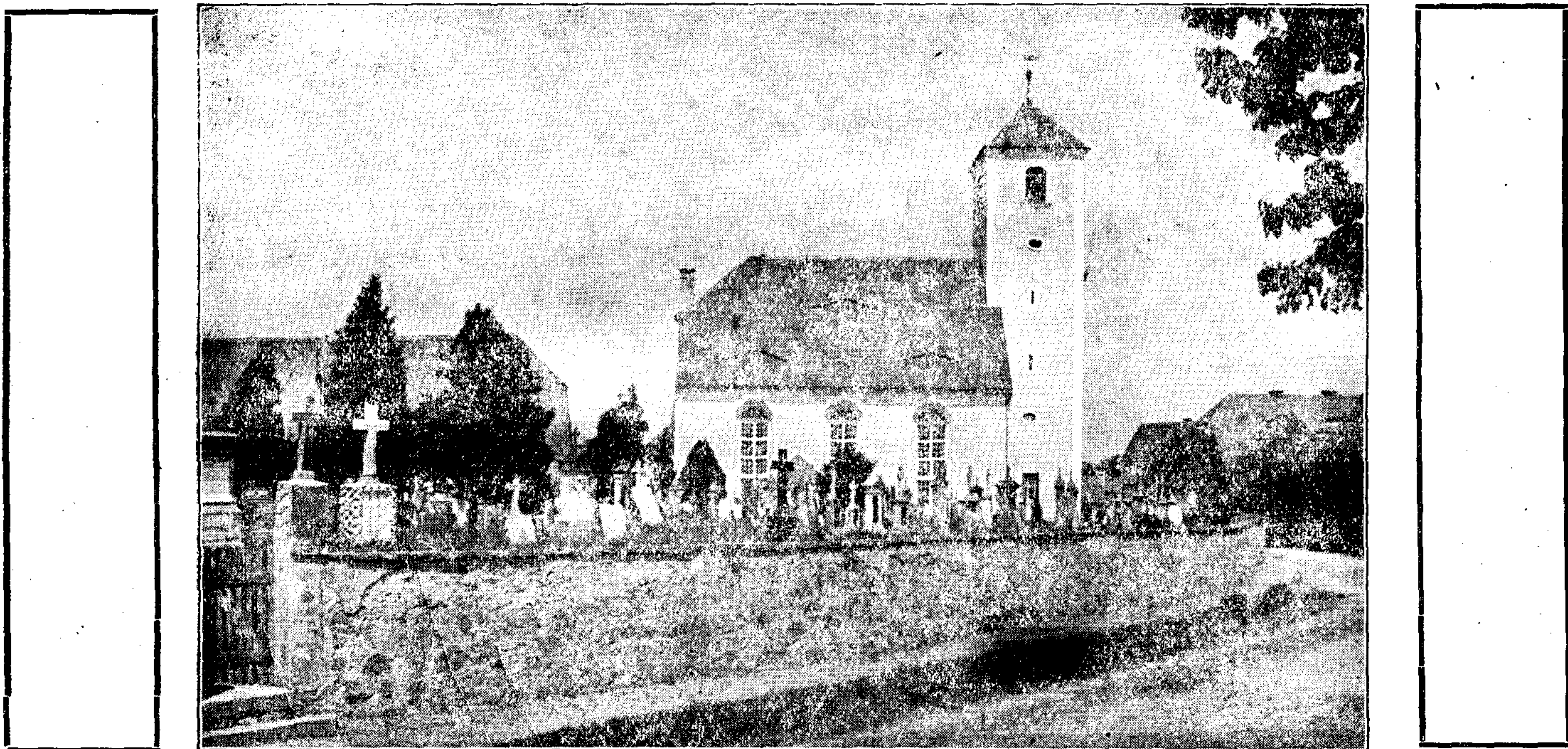
„Njewěšch ha ty, so ma dženša Gonsfuł kwap a so na sto hošczi pschidže? Sušazeje pjeczenie a šwinjazejo mjaša budže tam došč!“

Na wjeczor nasta wonka na hašy ropot a hara. Skónczje dorosumi, so tam wołachu: „Njewješta pschidža! Njewješta pschidža!“ A tu běchu tež hižo herzy i bubonami a i kótkami, i pišczelemi a piškawami. Sa nimi njekechu doštatki, kotrež njewješta nawoženje do mandželstwa pschinje: krejczermjene blido a šchpihel na nim, mjyna dónczka i mošasa, dwaj czerwjenej stólzaj, jena czerwjena šchinja, jena czerwjene mjyne blido, dvě wanje i czerwjenej kromu, dvě czerwjenej šchinzy sa draštu. A sa tutymi bohatstwami senšta abo nošndlo, wěšo tež czerwjene a rjenje wurěšowane. A w nim njewješta, kotraž, došelž na staršimaj wišasche, i hložom plakašche.

(Pokracžowanje.)

cze pokasachu Esnadž je móžno, so je ło w 30lětněj wójnje stało, došelž i lěta 1620 wěny, so je wójsko zyrkej wulamawšchi wšcheje zyrkwinskeje pychi a samoženja porubiło. S znyła w tutej wójnje wožadni wjele czerpjachu. W lěcže 1640 póšła šchwediški wyschšchi leutnant Wasse se Šhorjelza i Budyšinskej radže list se žadanjom, jemu w běhu tydženja 600 tolerjow wot pomjenowaných wšow pschipošlacž, došelž bě je hacž dotal njewobcžežowal; hdyž njebny doštal, by je šahubił. Mjes tymi wšami ło tež Porschizy mjenuja. A pschi tym bě w lěcže 1638 tehdiški ryczerkublet Rosenhain wjele stow jěcharjow a wójsko w kwartěrje měł, kiž ło šurowje sadžeržachu a woheń satnknjachu, so šuřodne wožadny swonjachu. 1642 wša jemu kžěžorste wójsko wjazny hacž 100 krumow a wjele drobneho škota, kaž tež 180 kórzow žita; wysche teho tež kóža, šudobja atd., so žadny hornz a kžiza wróczo njewošta.

Nowa w lětach 1719—1722 natwarjena zyrkej je ło někotre kóhcze šchěrscha natwarika. Stara zyrkej mějesche we šredž šěchi dubowu wěžu, — kaž nětk hišcže w Kotezach widžimy — kotruž na pohrjebnišcžo nastajichu, tak dołho jim móžno njebě, kamjentnu natwaricž. Murje pať niz wjazny i hlinu ale i kalkom twarichu. Njebě sa wožadu niczo lohke, w tutym cžašu nowu zyrkej natwaricž, došelž runje lěto 1719

Porschizy.

Porschiska wožada je ło bu jena i najstaršich šerbsteje Łužicy. Jenož Budyšinska a Šodzijska stej staršej. We Budyšinje, hdyž drje přenja zyrkej ło w lěcže 999 natwarishe, bě šredžisna w tutym cžašu, šchěscžijanstwo mjes póhanškimi šerbami rosšchěricž. Šizom w l. 1010 po šdaczu ło Šodzijska zyrkej natwarishe a w lěcže 1222 ło 9 zyrkwjow pomjenuja, kiž pod Budyšinskim arzyměšništwom steja: Porschizy, Šrodzišcžo, Butezy, Klukš, Šuczina, Kumwałd, Šakon na Šprewju, Wjelecžin a Wjasońza. Porschiska zyrkej tuteho cžaša bě jara mała ale stejishe hacž do lěta 1722. Šarať Šhlenkar, pod kotrymž ło starý Boži dom wottorha a nowy natwari, powjeda nam wot tuteje stareje zyrkwicžki: „Mějesche drje tež murje hacž do šěchi, kotraž se šchindželemi křyta bě, ale běchu doznyła i lěpjenzy murjowane.“ Njebu tehdy žanu powjescž namakali, hdy a wot koho ło zyrkej natwari. Jenož widžachu, so bě stara zyrkej tež psches někajki woheń potrjehena była, pschetož šwišle šnamjenja tehó hišc-

wošebje njepłodne lěto bě. Šarať Šhlenkar powědži, so je tehdy kórz rožki Drježdžanskeje měry 6 tolerjow placzil, wowša 2 tol. 12 dobrych kroschow, jašlow 8 tolerjow atd. Tohodla dnyrbjachu křudži niz jenož wotruby ale tež pluwny a druge njepšchihódne wězy jěscž. Dawasche pať Bóh pschichodne lěto nimoměrne žohnowanje, haj žito bu wot lěta do lěta tunishe, so ło w lěcže 1722 kórz dobreje rožki sa jedny toler kupishe. Bu pať w 4 lětach a potajkim 1722 i Bohom šbožownje a bjes někajkeho njelboža dołonjane. Tutón Boži dom je drje po tamnym waschnju nutška pižanje pomolowaný był, došelž w šapisku pschedatnych městow tamnišcheho cžaša bě mužom šakasane, so njebnychu na hubjach wonkach hošdžiki sa klobuki šabili; by ło tola cžiniko, njednyrbjako to ło czerpjecž, ale hnydom šako wulamacž, so njebnychu ło wobrašny šamorake. (Hišcže dženša widžimy tajke wobrašny na hubjach w Božim domje Budyšinka). W lěcže 1724 došta zyrkej na rańškim boku nowu i kamjentnu natwarjenu wěžu. Na nej wišachu 3 swony. Na wulkim stejěšche: O rex gloriae veni cum pace (to rěka: O kralo cžescže, pschidž i mě-

rom). Ave Maria gratiae plena (t. r.: Budź powitana, Marja, polna hnady). Na frjedźnym stejesche: O rex gloriae veni cum pace S. Mariae (t. r.: O kralo czeſcze, pſchińdź se měrom ſwj. Marje). Mały njeje žane napiſmo męł. Se ſwónſkich napiſmow widzimy, ſo bėchu ſwony wjele ſtow lět ſtare, hižom ſ podjanſkeho czaſa, ſnadź se ſpoczatka Porſchiſkeho zyrkwinskeho žiwjenja. Wone ſlužachu woſadze hač do lėta 1813, hdzež we wójnje pſchi wulkim wohenju zyrkwie dele padawſchi roſeſchtrėchu. Hač do lėta 1813 woſta teſ pod fararjom Schlenkarom natwarjenn Boži dom njepokajenn, hač runje 7lėtna wójna teſ naſche hona czeſto potrjedi. Ženož tehdy fara a wulki dźel wot Porſchizy ſo pſches pruſke wójſko wotpali, hdny Bjedrich Wulki ſo po Buſeczańskim nadpadu 14. oktobra 1758 hač ſady Krafeczańſkich horow na czełanje podacž dnyrbjeſche.

Najczeſſiſcho pał bėſchtej naſcha zyrkej a wjes Porſchizy we wójniſkim lėcze 1813 domapntanej. Pſchi bitwje pola Budyſchina 21. meje 1813 bė Porſchiſka woſada we frjedziſnje wojowniſchcža. Franzoſki kėžor Napoleon ſtejesche na hėrkach pola Delneje Kiny, ſ wotkal Krafeczańſke horn widzeč mőjeſche, kotrež pruſki feldmarſhall Blücher wobſadzene dzerjeſche. Wotolo 1 franzoſojo ſ Delneje Hórki Krafeczańſke horn nadbėhachu, ale hačle ſo pſchi tſeczim raſu jim radži, Blüchera ſacžericz. Kaſazy franzoſki general Franguemont woſta czeſto ſranjenn pſchi tym ležo. Blücher wotolo 4 ſo pſches Lėton wróczo czehnjeſche. S jeho wójſka nėchtón do fačſkeje brőznje bombu mjetasche, wohen wudnyri a žyła wjes ſ zyrkwju nimo 2 kėžow (Böttigez a Kernez pſchi kónzu wſny) ſo wotpali. Fara tehdy ſo hač na wobhrodne murje wotpali a pſchi tym ſo teſ wſchė ſtare zyrkwinske knihe ſpalichu. Poſlednje ſwjate ſkuttowanje w ſtarym Božim domje bė wėrowanje kublerja Mikele ſ Kumſchiz 20. meje 1813. Druhi džen dnyrbjachu wſchė woſadni czeſteje bitwy dla czełacz a widžachu ſ daloka wječor Porſchizy w płomjenjach. Hdny ſo wrócžachu, ležeſche wſcho w pjerſchcži a popjele. Mėjachu prózu, mjeſy ſwojeho wobſedzeńſtwa poſtajič. Ale kaſka luhoſč k Božemu domu we wutrobach bydleſche, pokaſa, ſo hižom 1814 ſ nowym twarom zyrkwje ſapoczachu. A kač rjane pſchi wſchej czežkoſcži wobſtejnoſcžow ſwoju zyrkje natwarichu, pokaſa nam wotcžiſchcžann wobras.

Kač wulka naſcha nuſa!

W czaſopisju ſa ſtawnikow namaſamny ſcžėhowaze ſeſtazjenje ſa Nėmſku. Nėmſka ma w tu khwilu 240 000 duchakhornych, 90 000 epileptiſkich, 300 000 alkoholkhornych, 370 000 kripawnych, 55 000 hłuchonėmnych, 30 000 ſlepnych, 56 000 dźeczi, kotrež ſu k jaſtwu ſažudžene, 71 000 dźeczi, kotrež ſu w nanuſowanym wutublanju a 1 000 000 tuberkuloſnych. Tute wot ſwėrneho ſtatifikarja ſlicžene ličžy rėcža, wołaja wótije do luda a do wutrobow a ſwėdomjow a wołaja po pomožy. Kač džaſowny dnyrbſch ty to bncž, kiž mjeſ tutymi njejſny, a kač rad pomhacz! —

Wona wė.

Muž, kotryž bė hjes luboſcze ſa zyrkej a Boži dom a tuž tač nėkač podobny na toho, wo kotrymž k ſmjertnej njeđželi piſchamny, ſwarjeſche na ſwoju žonu, kotraž ſwėru k mſchi khdžeſche; — tuta bė potajkim runa mandželſkej naſpomnje-neho muža! —

„Roſpominaj ſebi tola“, rjekny k njej, „cžėhodla to telko wjaž žonow w Božich domach ſynda, hač muži! Ta pſchi-

cžina toho je tola jenož ta, ſo ſu žony troſchku mjenje ſ roſumom wobdarjene.“

Žona wėdžeſche, ſchto wotmołwicž: „Eſy ſebi hižo raſ pſchemyſlił, ſchto je wina toho, ſo to wjele wjažy muži we jaſtwach ſedži hač žonow?“

Zyrkej a ſtat.

Hody ſu tu! A ſchto njeby hody ſwjeczič chžnył, žohnowane wjekele hody! To chžedža teſ cži, kiž ſu wotrudnyli a wſcho, ſchtož na ſamoženju a na nalutowaných troſchkach mėjachu, ſhubili; to chžedža teſ cži khudži, hubjeni, khori, kripawi, bėdni, wſchitžy cži wobſny, kotrymž nėſchto pobraduje na cžėle, duchu, duſchi. A hdny hdny, ſo runje nėtkle w hodownym czaſu pokaſuje, ſo ſtat ſe ſwojimi mozami a ſe ſwojim ſamoženjom nje mőže docžinicž, nje mőže ſwojich ſtačzanow tač ſaſtaracz a wobſtaracz, a ſo je tač teſ nuſna luboſč, kotraž ſa ma wot ſo pomha a podpjera a tač ſtatej a ſobucžkowjełam na pomoz pſchińdže. Stat je tola teſ dopoſnał a pſchipoſnał; tohodla pyta teſ we ſwojim dźėle ſa ſjawne dobre ſjednoczenje ſ towařtwami, ſjednocženſtwami, kotrež ſwoje prózowanje luboſcži wėnuja. So by tola runje nėtko w hodownym czaſu luboſč k bližſchemu wulka była a kőždy ſebi ſamomu ſ tym hačle to prawe, žohnowane, hodowne wjekele pſchihotował, ſo druhim, ſo tym, kiž ſu we ſwontownej a ſnutſkownej khudobje, hodowne wjekele pſchihotuje.

Wottorbanſka protyfa na lėto 1926.

W prawym czaſu hiſchcze do hód je nėtko nowa nabožna wottorhanſka protyfa hotowa. Wona je ſo jaſo rjenje poradžila. Wotebjerarjo ſmėja na njej wėſcze ſwoje wjekele a wot njeje ſ Boha žohnowanje ſa wutrobu a dom. Nabožna wottorhanſka protyfa je, kač je drje ſnate, na měſto prjedy na wſchė 60 lět wudateho „Bibliſkeho pučznika ſtupila a chze kač tutón, woſebje domjazej nutrnoczi ſlužicz. Tohodla ſu na njej namaſacz ſa kőždy džen wotdželenja ſwjateho piſma, kiž maju ſo pſhecžitacz, kač teſ cžiſka kėrluſchow ſa njeđželſke a ſwjate dny; dale je ſa kőždy džen wocžiſchcžane hrono (ſchpruch) ſe ſwjateho piſma, ſo bychu tola wſchitžy teſ w najnuſniſchim czaſu mőhli pruhu wėcžneho ſwėtkla do próžy a ſtarocze ſwojeho dźėla ſobu wſacz; na ſadnej ſtronje kőždeho kopjeńka pał ſteji krotſchi abo dlėjſchi naſtawczk, wukładowanje, pſchirunanje abo powjedańczko. Płaczina je ſo tač niſka dzeržal, kač mőžno: 95 pj. ſa exemplar. S czežka budža ſo na taike waſchne wſchė wudawki ſa dźėlo, cžiſchcž a papjeru mőž wurunacz. Cžim bėle pał ſo nadžijamy, ſo ſ tutej ſwojej protyfu wot naſchich Eserbow teſ lėtka njebudžemny wopuſchcženi. Do kőždeho ewangeliſkeho kerbſkeho doma ſluſcha naſcha wottorhanſka protyfa! A lež nje proſymny k. fararjow, ſo chžyli do broczi wje kőždy we ſwojej woſadze ſa roſſchėrjenje teje protyfi po ſnatych wumėnjenjach ſwoju pomoz poſkicžicz, a ſo chžyli do Esmolerjež knihičziſchcžėrnje w Budyſchinje po telko exemplarow pőkłacz, kač ſebi myſla, ſo budža nėhdže mőž trjebacz.

Sa kerbſke lutherſke knihowne towařtwo:

Sarjeńk, ſarač w Khwaczizach.

Wiſtowanje: W. M. w R. ſa hodowniczku. — M. D. we B. ſa ſilweſter.

Samotny redaktor ſarač Wyrzacž w Noſaczizach.